

גיות: "תשאל אם גם בפתח הוא שתה כל כך הרבה קפה." והמחבל משיב, בדיוק מה שציפו ממנו: "לא, בפתח שתינו רק מים מלוכלכים." ואחר-כך, מעיר אלוף הפיקוד מאחורי הגב: "קחו ממנו את הכוס, היא של כוחותינו." שום דבר לא הצליח להבהיר יותר מי קטע טלוויזיה זה את ההחמצה הגדולה של ההודמנות הבלתי חוזרת, שניתנה לישראל לכבוש את ליבו של העם הפלסטיני.

מיפגש שלומיאלי

יסודו של הכישלון עמדה הפאניקה, זו התופעה האוחזת בכל הגורר מים הרשמיים בישראל הקשורים בענייני הסברה ותיקשורת. כאשר הם נתקלים ב"תופעה בלתי צפויה מראש. פאניקה זו נובעת מפחד בלתי מודע מפירסום, שרק פסיכיאטרים יכולים למצוא את שורשיו. לא יאמן, אבל זאת עובדה: מה שגרם לפחד הנורא היה החשש שמא בעקבות הפירסום על קבוצת חבלנים שנכנעה ללא קרב מרצונה הטוב לכוחות צה"ל, יבואו בעקבותיה קבוצות נוספות.

היו צריכות לחלוף 24 שעות, עד שהוב"ה לאחראים, כי גם בלי פירסום ממשי כות קבוצות חבלנים לזרם לעבר ישראל. באותן 24 שעות כבר ירדו לבקעת הירדן דן עתונאים זרים וצוותי טלוויזיה, כדי להיות נוכחים במקום בשעת האירועים. אבל כל נסיונותיהם להשיג מידע ושיתוף פעולה, נתקלו בחומה של סירוב ואדישות. רק למחרת, בערב יום השני, כאשר מיספר החבלנים שהיו בידי ישראל הגיע

בתוך מוצב צה"ל שבביקעת הירדן, יושבים אנשי קבוצת חבלנים שהסגירו את עצמם לצה"ל, כשהם קשורי עיניים, כדי שלא יוכלו לראות את הנעשה סביבם. במוצב, תמונה זו, שפורסמה בעיתונות חו"ל, לא יצרה את הרושם כי בישראל קיבלו החבלנים הנכנעים את היחס הראוי לשבויים.

לא נדאי להיות פדאי

לעם הגתון בצרה, לא דווקא מתוך אידיאליזם הומאניסטיים. אלא משום שנגזר עליה להיות עם הפלסטינים בארץ אחת. שעת כושר זו בוזבה השבוע. את ההגה הישראלית, שהיתה עסוקה בחשבונות תיה הקואליציוניים הקטנים, איפיינו שוב האטימות, הסתיידות העורקים והחידלון.

לנסות ולהתחיל לדבר עם הפלסטינים, גם עם אלה שבעבר נשבעו להילחם בישי ראל עד חיסולה.

אחרי שכל מדינות ערב בגדו בהם, אחרי שנתרו ללא בן-ברית אמיתי אחד, היתה זו הודמנות נדירה לישראל להור פיע כמי שמסוגלת להיות שותפה של אמת

סיגריה תמורת חיים
חזון אחרית הימים על הירדן, איש אל" פתח מושיט סיגריה ירדנית לחייל צה"ל שאיפשר לו להימלט מידי חיילי ירדן, להגיע למוצב צה"ל ולהתמסר לידי. תמונות מעין זו סימלו את האפשרות החדשה שנוצרה בשבוע שעבר ליחסים חדשים בין שני העמים.

תן טרמפ לחבלן
קבוצת חבלנים שהסגירו את עצמם לצה"ל, מוסעת באוטובוס למחנה כליאת, בו רוכזו הנכ"ענים. בסוף השבוע התגבשה דיעה לאפשר למסגירים עצמם להשתחרר על דיברתם.

לשאלותיהם באמצעות מתורגמנים. לא היה ספק שהחבלנים נבחרו לצורך המסיבה, וכי הם אמרו מה שהממונים סברו שהעיתונאים והעולם רוצים לשמוע: עד כמה היה חור סיין אכזר כלפיהם ואיך נוכחו בחוסר הטעם במאבק בישראל.

במילים אחרות: אל מול העיתונאים הוצגה קבוצה של קויזלינגים עלוביינפש, החרדים לחייהם והראויים לרחמים.

כל הכתבים הזרים יצאו מהמיפגש הי-מפוברק מאוכזבים וממורמרים. בעיקר זע-מו על ששוב לא ניתן להם לכתוב את הסיפור האמיתי של כל הפרשה.

שעת הכושר בוזבה

יצורה בה הוצגה התופעה השבוע היתה כישלון מחפיר של הי-ממשלה, של צה"ל, של כל מי שאחראי למדיניות הפירסומים הרשמית. אך לא פחות חמור מכישלון ההסברה, היה גם הכישלון המדיני של ממשלת-ישי-ראל, שהסתפקה במחווה, רצתה רק שהעור-לם כולו יטפח לה על שיכמה על שלא הרגה, ברוב הומאניות, את המחבלים. התפוררותה של תנועת החבלנים הפלסטי-טינית, שהביאה את כל הגורמים הפלסטי-נים לשיא של ייאוש ותיסכול, היתה שעת כושר נדירה למחנות של פייסנות ורצון-טוב מצד ישראל. זו היתה הודמנות פו

כבר ל-70, לא יכלו עוד השלטונות לעמוד בלחצים ובביקורת שהוטחו נגדם על ידי נציגי העיתונות הזרה והמקומית, הסכימו ליום מיפגש בין כמה מהמחבלים שהס-גירו את עצמם לבין נציגי העיתונות. השלומיאליות בה אורגנה המסיבה רק קילקלה מה שעוד היה ניתן לתקן בשעות אלה. שעת המסיבה נקבעה לשעה הבלתי מתאימה ביותר, כשצוותות הטלוויזיה הזרה לא יספיקו עוד להעביר את החומר לחו"ל, כשהדיווח יגיע לרחבי העולם רק למחרת רות החדשות המאוחרות.

דיקלומים

בפי עלוביינפש

יוסר כשרונם של ה-לומונים האז-רחיים והצבאיים על ההסברה להבין כי חדשות אינן נעשות על ידי דוברים, וכי לא ניתן להחזיק אותן בחיים באמי-צעים מלאכותיים. גרם לכך, שההד בצי-נורות התיקשורת העולמיים על מה שאיר-רע בגבול ישראל-ירדן, היה חיזור וקלוש. האיולת בלטה עוד יותר במסיבת העי-תונאים עם החבלנים שנוהלה בידי דובר צה"ל. למסיבה כבית-סוקולוב הובאו 5 חבלנים, לבושים במדי אסירים ומלווים בשוטרים צבאיים. הם לא הופגשו עם העי-תונאים בצורה בלתי ישירה, אלא השיבו